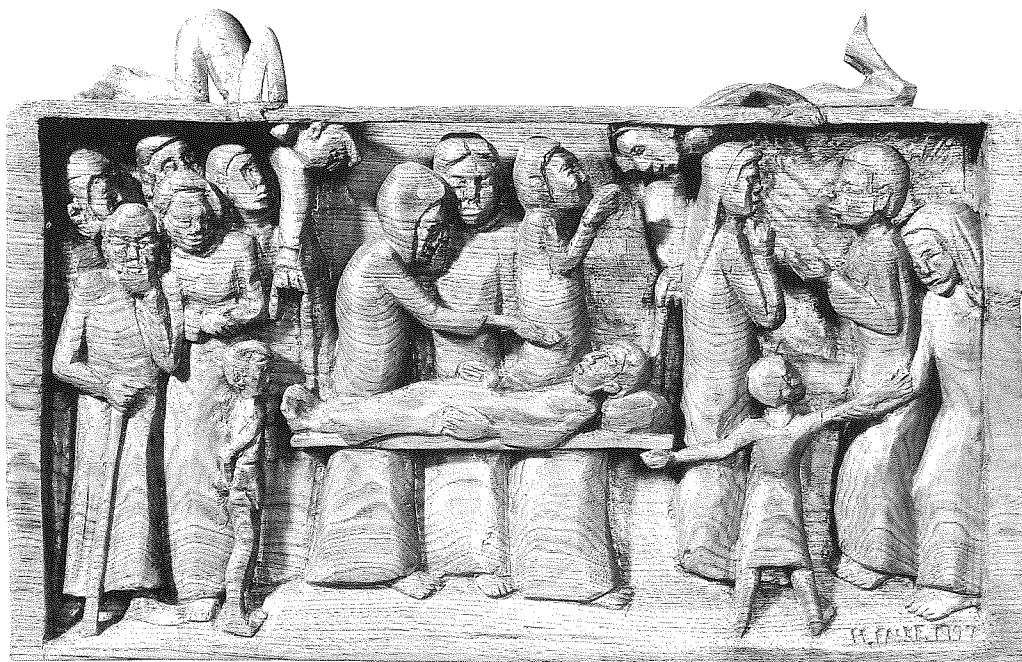

De lamme van Kafarnaüm

Het verhaal van de lamme van Kafarnaüm (Marcus 2: 1-12) is een kolfje naar de hand van Herman Falke. Speels laat hij de lamme door het opengebroken dak naar beneden zakken tot vóór Jezus. De toeschouwers zijn stomverbaasd over wat Jezus zegt: "Vriend, uw zonden zijn vergeven." Sommigen beginnen meteen een theologische discussie, of dit wel kan!

Een prachtig verhaal! Maar je schiet er niet veel mee op, als je zo'n stukje evangelie leest als een krantenartikel van 2000 jaar geleden. Nee, het is een boodschap voor ons, vandaag.

Het zal wel zo gegaan zijn, dat een apostel dit verhaal vertelde tijdens een preek over wie Jezus was en wat hij voor de mensen kan betekenen. En Marcus heeft die preek gehoord en opgeschreven in een boek, dat hij Evangelie noemde: Blijde Boodschap. Die preek ging er over, dat in Jezus Gods genezing en Gods verzoening op aarde is gekomen. Het gebeurt gewoon in ons midden, voor de ogen en oren van de mensen. Als je dat gelooft, dan zeg je: "Jezus is Gods zoon, de redder en verzoener van

de mensen.” Geloof je het niet, dan zeg je als de Farizeeën: “Hij is een Godslasteraar.” Dat is een persoonlijke beslissing, hoe je tegenover Jezus wilt gaan staan. Dat heeft Falke uitgebeeld: je kunt je toewenden naar Jezus of je van Hem afkeren. En kinderen wijzen hoe het moet!

Ik zei: het is een persoonlijke beslissing, maar je wordt wel gedragen door de gemeenschap. Geloven doe je niet in je eentje. Zoals de lamme gedragen werd door vier mannen, die dan ook nog eens op het dak klommen en het openbraken. Want door de voordeur konden ze niet naar binnen vanwege de menigte. Mensen kunnen soms lelijk in de weg staan, als je bij Jezus wilt komen. En dan staat er in het verhaal een typisch zinnetje: “Toen Jezus hun geloof zag...” Dus niet het geloof van de lamme, nee, hun geloof. Het geloof van die kerels die alle obstakels overwinnen om hun vriend bij Jezus te brengen. De lamme zelf is nergens: hij doet niks, hij ligt maar te liggen. Hij zegt niets, ook niet dat hij gelooft of hoopt; hij is letterlijk verlamd, hij heeft geen been om op te staan en hij lijkt ook geen fut meer te hebben om er iets van te maken. En toch wordt hij genezen omwille van het geloof van zijn vrienden. Alle missers van zijn leven worden met een goddelijk royaal gebaar vergeven en zelf wordt hij weer op zijn benen gezet: hij kan weer vooruit, er ligt een heel nieuw leven voor hem klaar. En dat overkomt de man allemaal, omdat zijn vrienden in Jezus geloofden en omdat Jezus hun geloof zag.

Hetzelfde staat in een mooi gebed, dat we tijdens de eucharistieviering bidden vóór de communie: “Let niet op onze zonden, maar op het geloof van Uw Kerk.” Het geloof van de Kerk: daarmee wordt niet bedoeld het geloof van de paus en bisschoppen, het geloof van dogma’s en encyclieken. Het geloof van de Kerk is het geloof van ons allemaal samen, van al die vrouwen en mannen en kinderen over heel de wereld, die Jezus erkennen als de Heilbrenger namens God, de Messias. Omwille van al dat geloof worden wij, kleingelovigen, gerechtvaardigd. Zij bidden dagelijks hun voorbeden voor ons, zij zijn onze voorsprekers bij God. Zou dat niet de actuele boodschap zijn van dit verhaal? Ouders worden gered omwille van het geloof van hun kinderen, en vice versa. Zieken worden gered omwille van het geloof van hun verpleegsters. Pastoors worden gered omwille van het geloof van hun parochianen. Een troostrijke gedachte!